

Holger K. Nielsens 1. maj-tale

Taler

Holger K. Nielsen
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

1. maj 2003

Sted

Fælledparken, København

Vi holder 1. maj i et land, der er blevet krigsførende.

Regeringen ville for enhver pris med i den amerikanske krig imod Irak. En krig, der blev ført uden noget FN-mandat og ud fra den nye Bush-doktrin. Hvor USA forbeholder sig ret til at indlede et forebyggende militært angreb når som helst og hvor som helst, man finder det nødvendigt af hensyn til amerikanske interesser..

Naturligvis ville USA vinde krigen. Med USA's enorme militære overlegenhed var der ingen som helst tvivl om, at Saddam Hussein ville falde.

Men én ting er at vinde krigen - langt vanskeligere er det at vinde freden. USA er blevet en besættelsesmagt. Bush vil fastholde den politiske og økonomiske magt over Irak. Han vil fastholde magten over Iraks enorme olieressourcer og magten over den økonomiske genopbygning.

Som gribbe flyver de amerikanske selskaber over det døde bytte - parate til at slå ned, når der opstår en mulighed.

Men den irakiske befolkning ønsker ikke nogen amerikansk besættelse. Irakerne er glade for at slippe af med Saddam Hussein, men de ønsker sig ikke George Bush i stedet.

Det var en amerikansk krig og det bliver en amerikansk fred. Vi har fået en verdensorden, hvor USA har påtaget sig rollen som moralsk overdommer og verdens politimand. Men det er jo helt uholdbart, at skæbnen for resten af verden skal lægges i hænderne på en amerikansk præsident, som ikke engang havde et flertal af vælgerne bag sig ved valget. Og som ret beset kun sidder der, fordi han blev indsat af den amerikanske højesteret.

Den amerikanske verdensorden medfører en voldsom svækkelse af FN. Hvis FN vil følge den amerikanske politik, kan man bruge det. Hvis FN ikke følger USA - ja, så bliver FN's problem. Så bliver FN irrelevant. Men det går jo ikke, at man på den måde kan skalte og valte med verdenssamfundet.

Det må være en ufravigelig betingelse, at det er FN, som står for genopbygningen af Irak. Vi får ikke stabilitet med en amerikansk besættelse. Det er derfor dybt kritisabelt, når et flertal i Folketinget - inklusive Socialdemokratiet - vil sende tropper til Irak uden et FN-mandat. Danmark bliver derved en del af den amerikanske besættelse.

Det er altafgørende, at der skabes en modvægt til den amerikanske politik. Kan man forestille sig, at den danske regering formulerer et modspil til USA?

Nej, vi har en borgerlig regering, som lægger sig i støvet for den amerikanske politik. Vi har en statsminister, som agerer nyttig idiot for den amerikanske

højrefløj, når som helst der er en lejlighed til det. Denne følgagtighed er en skændsel.

Men så må venstrefløjen påtage sig opgaven. Og vi kommer ikke udenom at satse på et europæisk svar på den amerikanske dominans. Under Irak-krisen var der i en række europæiske lande en vilje til at sætte sig op imod den amerikanske politik. Stadig flere i Europa kan se, at en selvstændiggørelse i forhold til USA er en nødvendighed, hvis vi skal have en verdensorden, der bygger på lov og ret.

Det betyder en styrkelse af EU's fælles udenrigspolitik. Der skal være større handlekraft, men det skal samtidig have et politisk indhold, der står for noget andet end den amerikanske politik.

EU skal ikke være nogen militær supermagt, men skal spille en større global rolle i formuleringen af en ny sikkerhedspolitik. En sikkerhedspolitik, der satser på global retfærdighed, forebyggelse af konflikter, økonomisk udvikling og ikke mindst et internationalt retssystem baseret på FN.

En sådan international og europæisk dagsorden skal være venstrefløjens dagsorden - og ikke mindst her i dag, d. 1. maj - arbejderbevægelsens internationale kampdag - må den formuleres med styrke.

1. maj er solidaritetens dag. Det er den dag hvor vi på venstrefløjen udtrykker de visioner, vi har for fremtiden.

Vi står for fællesskabet. Vi vil et samfund, hvor vi forpligter os i forhold til

hinanden. Et samfund, hvor der er plads og livskraft for alle. Hvor der bliver taget hånd om de svageste. Et samfund med større lighed. Et samfund, hvor frihed og selvudfoldelse ikke er forbeholdt de få, men et gode for os alle. Det er et samfund, hvor vi i fællesskab tager naturen og miljøet alvorligt. Og hvor vi målbevidst engagerer os i internationale fællesskaber.

Den borgerlige regering står for det modsatte. Den står for egoismen og selvtilstrækkeligheden. Den vil et samfund, hvor hensynet til penge er vigtigere end hensynet til mennesker. Den vil privatiseringer. Den vil ødelægge årtiers miljøpolitik.

Vi står midt i en kamp om fremtidens samfund. Det er en ideologisk kamp. En kulturkamp, om man vil. Men det er også en benhård social og økonomisk kamp om solidariteten og velfærdssamfundets fremtid.

Den kamp skal vi gå ind i. Ikke ved at give efter og bøje af for den borgerlige dagsorden. Men ved at give modspil og alternativer til de borgerlige.

Regeringen har skattestoppet som en mærkesag, men den vil ikke selv tage ansvaret for de forringelser, det medfører. Vi oplever derfor massive nedskæringer i kommuner og amter. Kommuner og amter skal gøre det beskidte arbejde for regeringen.

Men det får altså voldsomme konsekvenser, hvad både kommunalpolitikere og borgere kan skrive under på. Det rammer børnene, det rammer folkeskolen og det rammer ikke mindst det sociale område.

Udsatte børn mærker endnu engang, at samfundet ikke vil tage vare om dem. Der er ikke ressourcer til den fornyelse af folkeskolen, som er så nødvendig. Handicappede skal flyttes tilbage til de kæmpestore institutioner, som man forlod for år tilbage og som burde være en saga blott. Fordi amterne af regeringen er tvunget til at finde besparelser. Det kan vi bare ikke være bekendt.

Hvis der ikke kommer bedre økonomiske rammer, vil jeg opfordre kommuner og amter til at sige nej til en ny kommuneaftale med regeringen, når den skal forhandles i juni måned. Hvis regeringen vil lave nedskæringer, må den selv tage ansvaret for dem.

Et velfærdssamfund er kendetegnet ved, hvordan vi behandler de svageste. Vi lever i et rigt samfund. Et samfund med konstant økonomisk vækst. Men vi lever også i et udstødningssamfund. Et samfund, hvor over en halv million mennesker permanent er stødt udenfor arbejdsmarkedet. Er stødt udenfor det fællesskab, der i vort samfund i høj grad er defineret ud fra tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Den klassekamp, der var grundlaget for 1. maj for hundrede år siden har skiftet karakter. Men der er fortsat brug for en social kamp, som tager ofrene for udstødningssamfundet alvorligt. Hvor vi siger til hinanden: det her kan vi ikke acceptere. Vi vil et samfund, hvor der er plads til alle. Ikke bare i skåltalerne, men også i praksis.

Det forudsætter naturligvis, at vi gør op med den liberalistiske markedsøkonomi, som skaber udstødningen. Og skaber et arbejdsmarked, hvor der er plads til alle.

For et halvt års tid siden proklamerede Anders Fogh, at regeringen ville gøre op med den sociale arv. Det var noget af det mere fornuftige, han har sagt. Siden har vi ikke hørt noget.

Men lad os så tage ham på ordet og sige: Statsminister, hvis du mener det alvorligt, at vi skal gøre op med den sociale arv, så er det nødvendigt at du inddrager arbejderbevægelsen og venstrefløjen i det arbejde. For der er jo fortsat problemer

Den sociale arvelov eksisterer altså fortsat. Her er det altså ikke nok med penge fra den såkaldte satspulje. Der skal gøres en målrettet indsats gennem uddannelserne. Vi kan ikke i længden leve med en folkeskole, der er nedslidt. Vi skal skabe anstændige opvækstvilkår for alle børn. Vi skal forebygge kriminaliteten langt mere målrettet. Vi skal skabe bedre faglige uddannelser og gøre praktiske færdigheder til en langt mere integreret del af uddannelserne. Vi skal skabe et arbejdsmarked for alle.

For nylig kunne vi se i fjernsynet, at statsministeren har et ego, der er på størrelse med Empire State Building. Vi kunne se, at de konservative bliver brugt som dørmatte og må leve med konstante ydmygelser regeringspartneren.

Dramaerne i regeringen minder efterhånden om de ægteskabelige problemer i en Ingmar Bergman-film

Det kærestedrama skal vi ikke blande os i. Vi må nøjes med et fromt håb om, at de på et tidspunkt kommer ud af pubertetsproblemerne, og begynder at forholde sig til det, der optager mennesker i det her land. F.eks. at

arbejdsløsheden er begyndt at stige markant igen.

Indtil videre vil regeringen ikke gøre noget. Den har nok i egne problemer. Og Dansk Folkeparti stiller sig tilfreds, hvis et par irakere mere sendes ud af landet - og agerer ellers stemmekvæg for alle regeringens forringelser.

Men så må vi tage fat. En aktiv bekæmpelse af arbejdsløshed og sociale uligheder har altid været og skal fortsat være et adelsmærke for venstrefløjens politik.

Regeringen må trækkes til truget og vi må gennem en sådan aktiv indsats skabe grundlag for nyt flertal i dansk politik. For et systemskifte.

Heri ligger det virkelige perspektiv for denne dag..

Tags

1. maj-tale, Socialistisk Folkeparti

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/holger-k-nielsens-1-maj-tale-2003>